
Розділ I

ЧВЕРТЬ НА ШОСТУ

Вночі йому знову снилися жахіття. Марилося, ніби він зробився дрібною піщинкою й потрапив досередини велетенського годинника — поміж гвинтів, коліщат, пружин, балансирів зі старої потемнілої міді. Годинниковий механізм рухався, він збирався розчавити піщинку, стерти її на порошок, аби не заважала рахувати час. Піщинка ж перестрибувала з однієї шестерінки на іншу, намагалась утримати рівновагу на краєчку, як цирковий канатоходець, переховувалася, втікала. Та з годинникової пастки вибратися було ніяк. Попалася. Міцно затиснувши її між зубцями двох зустрічних коліщат, механізм зупинився і з тяжким скреготом та натужним зітханням завмер. Тоді піщинка прокинулася.

Оце наснилося... Богдан розплющив очі, переконуючись, що ніяка він не піщинка, та й заснув не всередині гігантського годинника, а в своєму ліжку (точніше, на старому розкладеному дивані у найманій квартирці в середмісті). Проте він не квапився вибратися з постелі (хоч і

був тут сам, Мира пішла від нього місяців зо два тому), а перевернувшись на інший бік, спробував якомога довше продовжити цей ефемерний стан дрімання-досипання, ніби для того, щоб звично впорядкувати свої химери, класифікувати, пронумерувати їх, акуратно розкласти поличками, де їм належить зробитися зовсім не страшними. Ще десять хвилин... А потім він неодмінно встане з дивана і почне збиратися на роботу. Цього разу він не запізниться, — остання думка перед тим, як знову заснути, тепер уже міцним передранковим сном, без жодних сновидінь.

Такі ледачі «підйоми» вкупі з уже звичними запізненнями спіткали його щоранку. Коли ж рудий, добряче вгодований кіт Грубас знагла плигав на подушку, недвозначно даючи зрозуміти: уже й час снідати, господарю! — він притьмом зривався з місця, химери розліталися врзнобіч, котисько схарапуджено вистрибував на стару книжкову шафу, аж забуваючи про їдло, починався новий день.

Скільки Богдан себе пам'ятав, у нього завжди були негаразди з часом. Ніколи не чув будильників, хоч від їхнього пронизливого дзенькоту й гвалтовного ревіння прокидалися мало не всі сусіди на поверсі цегляної п'ятиповерхівки й починали знавісніло гамселити у стіни й чавунні батареї опалення, та їх він також не чув, сприйма-

ючи за звичний міський гуркіт, музичне тло великого міста, бо ж його вікна виходили на трамвайну колію, а до цього або звикаєш, або починаєш панічно шукати інше помешкання. Богдан зник, він узагалі був людиною звичок, рабом ритуалів, — приміром, завжди і скрізь запізнювався, бо так уже повелося зі студентських, та де там, ще зі шкільних років, коли мама раптом перестала його будити, — фатальний випадок, який визначив його подальше життя. Тож він давно не покладався на людей та будильники, хіба ввірив підіймати себе Грубасові, чий шлуночок був незрівнянно чутливішим до плину часу, ніж будь-які механічні чи електронні пристрої. Цього вгодованого руданя вони з Мирою знайшли на вулиці майже рік тому, і він жалісливо нявчав, хоч і не скидався на безпритульного, навіть мав при собі шкіряного нашійника.

— Схоже, загубився, бідолашний, — сказала Мира і зробила першу стратегічну помилку — подивилася йому в очі. І таку вселенську тугу випромінював самотній котячий погляд, що Мира не втрималася від другої стратегічної помилки — вона приголубила kota. І він пішов слідом за ними. Що було робити? Вирішили до часу прихистити безхатька й розклеїти містом та поширити у соцмережах оголошення, що знайшовся прекрасний рудий кіт, повернуть за винагороду. Ніхто не озвався. Написали вже — без винагороди, знову ніхто. Так шестикілограмовий рудий котяра зостався жити у найманій квартирці цегляної п'яти-